

zřetelem k pravému smyslu zákona. Toto hodnocení nemůže však předsevzít opravná stolice, nýbrž musí je zrušením výroku o podmíněném odsouzení ponechat soudu první stolice. Pakli však výrok o podmíněném odsouzení napaden odvoláním, obrací se toto právě a jedině proti volnému hodnocení skutkových předpokladů výroku první stolicí a musí se odvolání dostati vyřízení stolicí opravdou. Vyřízení to může záležeti jen v tom, že opravná stolice přezkoumá hodnocení skutkového stavu a buď napadený výrok ponechá v platnosti nebo jej nahradí výrokem novým ve věci samé. V těchto případech přes ustanovení a motivy §u 7 (1) zákona rozhoduje opravná stolice o podmíněném odsouzení a rozhoduje o nich zpravidla na základě spisů právě ve směrech, ve kterých osobní znalost obžalovaného může snad míti nikoli podřízený význam. Napaden-li výrok o podmíněném odsouzení i zmateční stížností, i odvoláním, dlužno nejprve vyřídit zmateční stížnost a další postup je pak určen osudem zmateční stížnosti. Samo sebou se rozumí, že ve všech uvedených případech musí věc úplně již býti vyšetřena. Není-li tomu tak, nutno ponechat první stolicí, by, čeho třeba, ještě vyšetřila a pak znovu rozhodla.

Čís. 1598.

V tom, že při hlavním přelíčení byl čten protokol svědka, jemuž přísluší právo, vzdáti se svědectví (§ 152 čís. 1 tr. ř.), jenž se však tohoto dobrodiní v předběžném řízení vzdal, nelze spatřovati zmatek podle §u 281 čís. 3 tr. ř.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1924, Kr I 540/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 15. června 1923, jímž stěžovatelé uznáni byli vinnými zločinem těžkého ublížení na těle podle §u 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 3 §u 281 tr. ř., vytýká, že nalézací soud porušil ustanovení §§u 152 a 248 tr. ř. tím, že při hlavním přelíčení dal přečísti protokol svědkyně Anny F-ové, matky obžalovaných, tedy osoby, která má podle §u 152 čís. 1 tr. ř. právo vzdáti se svědectví, a která proto měla býti osobně obeslána k hlavnímu přelíčení, aby tohoto práva mohla užiti. Výtka není odůvodněna. Svědkyně Anna F-ová byla při svém výslechu v přípravném vyhledávání poučena, že má podle §u 152 tr. ř. právo, svědectví se vzdáti, a přes to prohlásila, že svědčiti chce. V obžalovacím spisu bylo navrženo, by její protokol byl při hlavním přelíčení přečten a ani obžalovaní ani jejich obhájce proti tomu ničeho nenamítali. Jest tudíž přečtení tohoto protokolu vzhledem k ustanovení §u 252 čís. 4 tr. ř. procesuálně bezvadné. Vzdání se svědectví i zřeknutí se tohoto práva jsou ovšem od-

volatelna. Zejména může svědek, který v přípravném řízení vypovídal, při hlavním přelíčení svědectví se vzdáti, a naopak svědek, jenž v přípravném řízení užil práva sprostění, zřici se ho v hlavním přelíčení (§ 252 čís. 3 tr. ř.). Avšak v obojím případě jest to věci svědkovou a není k tomu třeba ho obesílati. Zmateční stížnost správně uvádí, že právní dobrodiní §u 152 čís. 1 tr. ř. jest výhodou, poskytnutou výlučně svědkovi, nikoliv obžalovanému, ježto má chrániti příbuzenské city svědka tím, že mu dává možnost, zřeknutím se svědectví ujíti tísní, v níž by byl nucen buď výpovědi zatížití blízkého příbuzného nebo sešvagřence, nebo vypovídati křivě a vydati se tak v nebezpečí trestního stíhání. Jakmile však svědek prohlásil, že takové tísnivé situace pro něho není a svého prohlášení od té doby zřetelným způsobem nezměnil, není překážky, by soud nepoužil takového svědectví, poněvadž zůstává legálním průvodním prostředkem dotud, dokud zřeknutí se dobrodiní §u 152 čís. 1 tr. ř. nebylo odvoláno; opačný názor by vedl k neoprávněnému nadržování obžalovanému, jehož zákon rozhodně nezamýšlel. Pro tento případ jest rozhodné, že se svědkyně Anna F-ová zřekla dobrodiní §u 152 čís. 1 tr. ř. a že tohoto zřeknutí se neodvolala. Předpis §u 152 čís. 1 tr. ř. nebyl tedy porušen; v čemž by spočívalo porušení předpisu §u 248 tr. ř. stížnost neuvádí a nemělo by také významu, poněvadž ustanovení tohoto §u není ohroženo zmatečností podle čís. 3 §u 281 tr. ř.

Čís. 1599.

Jde o pokus krádeže (§ 8 tr. zák.), nikoliv o pouhé jednání přípravné, vstoupil-li pachatel v zlodějském úmyslu do cizího bytu, při čemž po stránce subjektivní stačí všeobecný úmysl pachatelův, osvojit si to, co v bytě na cenných věcech najde a snadno může odnésti.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1924, Kr II 480/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. srpna 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinou zločinem nedokonané krádeže podle §§ú 8, 171, 174 II. a), 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezdůvodnou jest stížnost, pokud uplatňuje zmatek §u 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc, že v pouhém vstupu do cizího bytu lze spatřovati na nejvýše beztrestné přípravné jednání, ježto se v něm nevtěluje ještě patrně úmysl zlodějský, zejména u pachatelky, která k vedlejšímu pokoji, kde byly cenné věci, prý ani nepřistoupila a nemohla tudíž věděti, co v pokoji jest. Ovšem předpokládá trestný pokus, na rozdíl od beztrestného přípravného jednání, aby zlý úmysl pachatelův, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nabyl v činnosti pachatelově zřetelného výrazu. Než stížnost přehlíží, že netřeba, by zlý úmysl, čelící k určitému